

Anker Øgaard & Ravnkilde Møller.

En dramatiseret erindring fra 1956...P. S. Det min far, der står og kigger på.

En af de mange ”gæster” vi have boende, var Arkitekt Justesen fra Nationalmuseet. Han førte tilsyn med renoveringen af Byrum kirke. Jeg ved hvilket år det var, for jeg blev konfirmeret det år og fik en papirkniv i gave af ham i tretårnet sølv, herregårdsmønstret, har den stadig, men den bliver sjældent brugt nu, mails kræver ikke kniv!

Jeg glider stille og ubemærket ind på stolen ved middagsbordet, som i dagens anledning er med dug på og i den pæne stue.

- Kommer Justesen ikke? Mor løfter øjenbrynene, ser spørgende på far.
- Jo, lige om lidt, vi skulle bare begynde... de er midt i noget meget spændende.
- Jamen måltiderne, mor bider læberne sammen og får røde plamager på halsen, maden bliver kold ...

Far stopper servietten ned ved knækflippen og folder sine hænder.

- I Jesu navn går vi til bord, at spise drikke på dit ord. Dig Gud til ære, os til gavn, så får vi mad i Jesu navn. Amen

- Amen, mumler mor.

- Jeg tror ikke, Justesen er vant til at bede borbøn, siger jeg. Han folder aldrig hænderne eller siger Amen.

- Sludder, min far har lige fyldt munden med kartofler, han er måske en af de stiltfærdige kristne.

- Nogen hvadfornogen?

Jeg skubber kartoflerne til den ene side, så sovsen ikke sviner dem til.

Far kæmper med kartoflerne, de hænger nemt fast i gebisset og han spytter lidt i servietten.

- Dem, der ikke taler om det så meget, men han er arkitekt med speciale i kirker, mon ikke det har smittet af, og for resten husk at kalde ham arkitekten. Det er en stor uddannelse, og han arbejder for Nationalmuseet, det må respekteres.

Døren går op og en høj mager mand i kittel træder ind.

- Undskyld fru pastor, jeg håber ikke De har ventet, men...

- Jeg varmer lige sovsen, og inden Justesen får sagt mere, har hun rejst sig, Taget sovsekanden og forsvinder ud i køkkenet.

Justesen lægger kitlen og sætter sig.

- Nå, lille ven, hvordan er det gået i skolen i dag?

Jeg ser ned på min tallerken, hvor sovsen allerede har ødelagt kartoflerne, selv frikadellen er blevet svinet til. Justesen tager kartofler og to frikadeller. Jeg kigger langt efter nummer to. Når der er gæster må jeg kun tage en.

- Det er såmænd gået godt nok, vi har haft historie, det er kedeligt.

- Kedeligt! Justesen hæver stemmen, det er det mest spændende i verden, men selvfølgelig ikke, hvis man kun lærer om det i bøger.

Mor kommer ind med sovsen og kigger misbilligende på min rodede tallerken

- Hvad er der i vejen med maden, spis nu. Mor skramler med sit bestik.

Far og Justesen begynder at tale om udgravningerne inde i kirken. Der skal lægges varme ned i gulvet og nyt gulv ovenpå. De har foreløbig gravet et spadestik ned, fundet mønter. Jeg har set far har et par liggende på skrivebordet.

- I dag, siger Justesen og tager den tredje frikadelle. Mor og jeg sender hinanden et fortørnet blik.

- I dag er vi kommet til ned til små kasser, jeg tror det er kister, der er mange og det er børnekister tror jeg. Måske kan vi følges ad efter middagen og se på dem, inden folkene kommer i morgen. Vil du med? Det er historie sådan i virkeligheden.

Far tænder lyset og Justesen finder sin lommelygte frem.

- Forsigtig, gå kun på de planker, der er lagt ud.

Justesen tager mig i hånden. Jorden, som har ligget under gulvet er brunt og sort, der står en em af mug omkring dem.

- Her! Kan du se den lille kiste, Justesen stiller sig forsigtigt ned ved siden af den, han børster låget rent med hånden. 1746 står der. Skal vi prøve at tage låget af?

Jeg nikker og far står foroverbøjet på en af gangplankerne og kigger med.

Justesen fisker et lille stemmejern op ad lommen og lister forsigtigt rundt med den i alle hjørnerne. Med en lille knirken løsnes låget. Justesen tager det forsigtigt af, rækker det op til far.

Og der ligger et lille barnekrop, dækket af et mørkebrunt klæde, som har svøbt sig om den lille krop, så man kan se omridset af kroppen, næsen, hænderne der er foldede og knæene som holder klædet fra benene.

- Er det ikke fantastisk, siger Justesen, for over 200 år siden døde det lille menneske, blev lagt i en kiste og sat ned under kirkegulvet. Tænk på forældrene, der har stået her og tænkt på og været tæt på deres barn.

Jeg stirrer og stirrer.

- Hvorfor er det begravet her? Og ikke udenfor på kirkegården.

- Ja, det kan vi ikke vide, måske nåede de ikke at få det døbt, eller..

Og mens vi står og ser på den lille skikkelse, suste det og alt faldt sammen og blev til brunt støv.

- Er det hvad der bliver af os, far, når vi dør, støv!

Ina Ravnkilde Pedersen